

Svenskt deltagande i en EU-ledd militär förstärkningsstyrka till stöd för FN- insatsen i Demokratiska republiken Kongo

Sammanfattning

Det sammansatta utrikes- och försvarsutskottet behandlar i detta betänkande regeringens proposition 2005/06:203 Svenskt deltagande i en EU-ledd militär förstärkningsstyrka (EUFOR RD Congo) till stöd för FN-insatsen i Demokratiska republiken Kongo.

Utskottet konstaterar att insatsen sker på förfrågan från Förenta nationerna och har bemyndigats av FN:s säkerhetsråd i resolution 1671 (2006) under kapitel VII i FN-stadgan. Säkerhetsrådets resolution bemyndigar en insats om högst fyra månader efter den första valomgången, vilken förutses äga rum den 30 juli 2006, varav tiden efter den 30 september är beroende av en förlängning av FN-missionen MONUC:s mandat. Riksdagens medgivande skall gälla under förutsättning att insatsen vilar på en folkrättslig grund i form av en resolution antagen av FN:s säkerhetsråd.

Utskottet föreslår i betänkandet att riksdagen bemyndigar regeringen att ställa en väpnad styrka om högst 200 personer till förfogande under valperioden som ett svenskt bidrag till den EU-ledda militära multinationella styrkan i Demokratiska republiken Kongo, dock längst sex månader efter första valomgången, under förutsättning att insatsen vilar på en folkrättslig grund i form av en resolution antagen av FN:s säkerhetsråd. Utskottet tillstyrker därutöver att den svenska styrkan, eller delar därav, grupperas i annat afrikanskt land än Demokratiska republiken Kongo.

En motion har väckts i ärendet.

Till betänkandet är fogat en reservation (fp).

Innehållsförteckning

Sammanfattning	1
Utskottets förslag till riksdagsbeslut	3
Redogörelse för ärendet	4
Ärendet och dess beredning	4
Bakgrund	4
FN:s och EU:s insatser i Demokratiska republiken Kongo	6
Propositionens huvudsakliga innehåll	7
Motionen	7
Utskottets överväganden	9
Reservation	13
Sjukvårdsresurser och insatsregler, punkt 2 (fp)	13
<i>Bilaga</i>	
Förteckning över behandlade förslag	14
Propositionen	14
Följdmotion	14

Utskottets förslag till riksdagsbeslut

1. **Svenskt deltagande i en EU-ledd militär förstärkningsstyrka till stöd för FN-insatsen i Demokratiska republiken Kongo**

Riksdagen medger att regeringen, under förutsättning att insatsen vilar på en folkrättslig grund i form av en resolution antagen av FN:s säkerhetsråd, ställer en väpnad styrka om högst 200 personer till förfogande under valperioden i Demokratiska republiken Kongo, dock längst sex månader efter första valomgången, för att delta i en EU-ledd militär multinationell förstärkningsstyrka och att den svenska styrkan, eller delar därav, grupperas i annat afrikanskt land än Demokratiska republiken Kongo. Därmed bifaller riksdagen proposition 2005/06:203.

2. **Sjukvårdsresurser och insatsregler**

Riksdagen avslår motion 2005/06:U11 yrkandena 1 och 2.

Reservation (fp)

Stockholm den 1 juni 2006

På sammansatta utrikes- och försvarsutskottets vägnar

Eskil Erlandsson

Följande ledamöter har deltagit i beslutet: Eskil Erlandsson (c), Tone Tingsgård (s), Birgitta Ahlqvist (s), Ola Sundell (m), Allan Widman (fp), Michael Hagberg (s), Kent Härstedt (s), Berit Jóhannesson (v), Britt-Marie Lindkvist (s), Gunilla Carlsson i Tyresö (m), Carina Hägg (s), Heli Berg (fp), Åsa Lindestam (s), Karin Enström (m), Kaj Nordquist (s), Lotta Hedström (mp) och Erling Wälivaara (kd).

Redogörelse för ärendet

Ärendet och dess beredning

Regeringen har i proposition 2005/06:203 Svenskt deltagande i en EU-ledd militär förstärkningsstyrka (EUFOR RD Congo) till stöd för FN-insatsen i Demokratiska republiken Kongo beslutat att föreslå att riksdagen bemyndigar regeringen att ställa en väpnad styrka om högst 200 personer till förfogande under valperioden i Demokratiska republiken Kongo som ett svenskt bidrag till den EU-ledda militära multinationella förstärkningsstyrkan och att den svenska styrkan, eller delar därav, grupperas i annat afrikanskt land än Demokratiska republiken Kongo.

En motion har väckts i ärendet.

Bakgrund

Åren efter det att Fristaten Kongo 1960 blev självständig från kolonialmakten Belgien präglades av stor politisk oro med ett flertal rebell- och självständighetsrörelser som ofta verkade med direkt stöd från utländska regeringar. Genom en statskupp 1965 lyckades generalmajor Joseph Desiré Mobutu ta makten i landet, som 1971 kom att heta Zaire. Mobutus 32 år vid makten präglades av korruption, maktmissbruk och växande despotism.

I slutet av 1996 inleddes ett väpnat uppror mot Mobutus korrupta regim. Det hade sin upprinnelse i de massiva flyktingströmmar in i östra delarna av Zaire som följde efter det att tutsidominerade *Rwandan Patriotic Front* (RPF) slog tillbaka mot de ansvariga för folkmordet och tog makten i Rwanda sommaren 1994. En stor del av flyktingarna var medlemmar av den besegrade rwandiska armén (ex-FAR) och hutumilisen *interahamwe*, som varit ansvariga för folkmordet på omkring 800 000, huvudsakligen tutsier. Från flyktingläger i Zaire fortsatte dessa grupper att genomföra räder in i Rwanda.

Mobutu vidtog inga kraftfulla åtgärder mot miliserna som snarast utnyttjade situationen till att destabilisera Rwanda. Det som började som en rörelse för att garantera säkerheten till följd av flyktingströmmarna in i landet utvecklades snabbt till en rebellrörelse med sikte på att störta regeringen i Kinshasa.

I maj 1997 intog rebellerna Kinshasa, under ledning av Laurent Kabila och med stöd av regeringarna i Rwanda och Uganda. Mobutu flydde landet och Laurent Kabila övertog makten i landet, som utropades till Demokratiska republiken Kongo.

Hoppet om att Mobuturégimen skulle ersättas av en mer demokratisk och ansvarsfull regering blev inte långlivat. Laurent Kabilas styre var auktoritärt och odemokratiskt, och relationerna med hans viktigaste allierade,

Rwanda och Uganda, försämrades snabbt. Säkerhetsproblemen i östra DR Kongo kvarstod, och i augusti 1998 gick Rwanda och Uganda ånyo in med militär trupp i DR Kongo för att i samarbete med lokala rebellgrupper försöka störta Kabila från makten. Utvecklingen eskalerade snabbt till ett regelrätt krig, vilket som mest kom att involvera åtta afrikanska länder, inklusive Angola, Zimbabwe och Namibia som skickade trupp för att stödja regeringen i Kinshasa. Parternas exploatering av DR Kongos naturresurser, bl.a. diamanter och mineraler, har sedan kommit att spela en central roll i konflikten och har bidragit till att förlänga den.

Den 10 juli 1999 undertecknades i Lusaka mellan DR Kongos regering och regeringarna för Angola, Namibia, Rwanda, Uganda och Zimbabwe ett avtal om eldupphör. De dominerande rebellgrupperna i DR Kongo, *Mouvement pour la Libération du Congo* (MLC) och *Rassemblement Congolais pour la Démocratie* (RCD) undertecknade avtalet snart därefter.

De tre centrala elementen i avtalet är överenskommelse om fullständigt tillbakadragande av alla utländska trupper från kongolesiskt territorium, avvapning och demobilisering av väpnade grupper (främst ex-FAR och *interahamwe*) samt genomförandet av en inter-kongolesisk dialog mellan alla kongolesiska parter i konflikten, den politiska oppositionen och det civila samhället, i syfte att demokratisera landet. Parterna begärde också en fredsbevarande FN-styrka. De följande 18 månaderna efter undertecknandet skedde dock inga framsteg i fredsprocessen. I stället fortsatte stridigheterna.

I januari 2001 mördades Laurent Kabila och efterträddes som president av sin son, Joseph Kabila. Fredsprocessen fick nytt liv under dennes ledning. Regeringen i Kinshasa godkände utplaceringen av FN-trupp, MONUC¹, och parternas trupper drogs tillbaka från frontlinjen i enlighet med ett nytt gemensamt avtal.

Under 2002 uppnåddes betydande framsteg i fredsprocessen. Den 30 juli 2002 undertecknades i Pretoria ett avtal mellan regeringen i Kinshasa och Rwanda om tillbakadragande av all rwandisk trupp från kongolesiskt territorium samt avvapning och demobilisering av ex-FAR och *interahamwe* i DR Kongo.

Vidare nåddes en överenskommelse (i december 2002) om en tvåårig övergångsperiod under vilken makten skulle delas mellan den sittande regeringen, den politiska oppositionen och de två viktigaste rebellgrupperingarna inom landet, RCD-Goma och MLC. Övergångsperioden – med en övergångskonstitution, ett övergångsparlament och en övergångsregering – inleddes den 1 juli 2003 och har därefter förlängts med två sexmånadersperioder.

Övergångsperioden skall enligt avtalet avslutas den 30 juni 2006. Därefter följer val till presidentämbetet, det nationella parlamentet samt provinsförsamlingarna. Den första omgången av dessa val – som kombinerar presidentval och val till nationalförsamlingen – planeras hållas den 30 juli

¹ MONUC, United Nations Mission in the Democratic Republic of the Congo.

2006. Andra valomgången, som väntas äga rum i oktober 2006, gäller presidentval – om inte detta redan har avgjorts i första omgången – och val till nationalförsamlingen.

Utvecklingen under övergångsperioden har varit positiv, men processen är skör. Det faktum att en stor andel kongoleser registrerade sig inför den folkomröstning som hölls om en ny konstitution i december 2005, att folkomröstningen kunde genomföras utan större incidenter och att en majoritet röstade för den nya konstitutionen var ett stort framsteg.

På flera håll i landet, främst i östra Kongo och Katanga, har våldet dock fortsatt. Både inhemska och utländska väpnade grupper, med djup misstro mot varandra och i skiftande allianser, gör sig skyldiga till omfattande övergrepp mot civilbefolkningen. Exploatering av naturresurser är både en orsak till våldet och ger möjligheter att finansiera väpnade aktiviteter. En omfattande sanktionsregim finns, men efterlevnaden är dålig. Integreringen av väpnade grupper i armén och avvärjningen av miliser går långsamt.

Utländska väpnade grupper befinner sig fortfarande i landet, varav rwandisk hutumilis bedöms utgöra den största. Kringdrivande soldater och andra beväpnade grupper och individer samt mycket vapen i omlopp utgör även grogrund för rent kriminell verksamhet. En demoraliserad och odisciplinerad armé och polis bidrar till att skapa en instabil miljö och djup rädsla hos befolkningen.

FN:s och EU:s insatser i Demokratiska republiken Kongo

Som ovan nämnts har FN sedan 1999 en fredsfrämjande insats i Demokratiska republiken Kongo (MONUC). Sverige har deltagit med en flygfältsenhet i denna FN-insats (proposition 2002/03:58, bet. 2002/03:UU15).

MONUC har sedan tillkomsten växt i omfattning, både till numerär och uppgifter, och är nu FN:s största fredsfrämjande insats. I oktober 2004 beslutade säkerhetsrådet (genom resolution 1565) om en betydande utökning av insatsen till 16 700 personer i den militära komponenten och till 475 poliser. Civil personal inom områden som humanitära och politiska frågor samt mänskliga rättigheter tillfördes insatsen. Som ett led i förberedelserna inför den kommande valprocessen har MONUC därefter förstärkts ytterligare, bl.a. genom tillförande av polis och genom omgruppering av förband från FN-insatsen i Burundi. Dessa utökningar är tillfälliga.

MONUC har som sina huvudsakliga uppgifter att bidra till stabilitet, säkerhet och förtroendeskapande i framför allt landets östra delar, liksom till efterlevnad av det vapenembargo som introducerades genom säkerhetsrådsresolution 1493 (2003). Insatsen ger också stöd till övergångsregeringen inom ett antal olika områden, såsom avvärjning, demobilisering, återintegrering, rehabilitering och försoning, främjande av respekt för de mänskliga rättigheterna, genomförandet av valen, säkerheten för humanitära insatser samt möjligheten till återvändande för internflyktingar. Sär-

skild uppmärksamhet har också ägnats åt vikten av kvinnors delaktighet i fredsarbetet i enlighet med FN:s säkerhetsråds resolution 1325 (2000) samt åt att förhindra och förebygga de omfattande övergrepp mot kvinnor och barn som hittills varit vanligt förekommande.

MONUC har alltsedan etableringen ställts inför ett stort antal utmaningar, bl.a. relaterade till konfliktens komplexitet och dess regionala dimensioner, det stora antalet utländska väpnade grupper i landet, det mycket stora insatsområdet och bristande resurser. Det är i ljuset av denna utveckling som insatsen gradvis förstärkts och förändrats. Parallellt har MONUC också fördjupat samarbetet med andra internationella aktörer för att hantera uppkommande situationer.

Ett sådant exempel är den EU-ledda militära krishanteringsinsats (operation Artemis) som genomfördes i staden Bunia från juni till september 2003, efter en förfrågan från FN och med mandat från säkerhetsrådet. Syftet med EU-insatsen var att bidra till säkerheten i och kring staden Bunia i östra delen av landet och därigenom ge MONUC tid att förstärka sin närvaro i en situation av omfattande våldsamheter och kränkningar av de mänskliga rättigheterna. Sverige bidrog med ett specialstyrkeförband till denna insats (prop. 2002/03:143, bet. 2002/03:UFöU2).

Propositionens huvudsakliga innehåll

Regeringen föreslår i proposition 2005/06:203 Svenskt deltagande i en EU-ledd militär förstärkningsstyrka till stöd för FN-insatsen i Demokratiska republiken Kongo att riksdagen bemyndigar regeringen att ställa en väpnad styrka om högst 200 personer till förfogande under valperioden i Demokratiska republiken Kongo som ett svenskt bidrag till den EU-ledda militära multinationella förstärkningsstyrkan och att den svenska styrkan, eller delar därav, grupperas i annat afrikanskt land än Demokratiska republiken Kongo.

I propositionen redogörs för säkerhetsläget i Demokratiska republiken Kongo, FN:s fredsfrämjande insats (MONUC) samt EU:s och Sveriges engagemang och insatser i landet. Regeringen redovisar vidare den EU-ledda styrkans uppgifter, Sveriges bidrag samt de bedömningar som ligger till grund för regeringens överväganden.

Motionen

Folkpartiet anför i kommittémotion 2005/06:U11 (*fp*) yrkande 1 att regeringen noga skall följa uppbyggnaden av och tillgängligheten till kvalificerade sjukvårdsresurser för det svenska förbandet i Demokratiska republiken Kongo.

I yrkande 2 i samma motion begär Folkpartiet vidare att s.k. *Rules of Engagement* skall utformas på ett sätt som motverkar riskerna för att mänskliga rättigheter kan komma att kränkas samt att regeringen bör förvissa sig om att de svenska soldaterna får information som gör att de känner sig trygga och säkra i sina bedömningar.

Utskottets överväganden

Utskottet kan inledningsvis konstatera att de mångåriga konflikterna i Demokratiska republiken Kongo har haft förödande humanitära konsekvenser. 1 200 människor beräknas dö varje dag och 4 miljoner människor uppskattas ha dött sedan 1998 som en följd av konflikterna. I landet finns över 3 miljoner människor som lever som internflyktingar, eller som nyligen har återvänt, och 500 000 människor är flyktingar utanför landet. Ytterst grava kränkningar av de mänskliga rättigheterna pågår i flera delar av landet.

Det är mot denna bakgrund hoppingsivande att en majoritet av kongole-serna i december 2005 röstade för antagandet av landets nya konstitution och att den politiska utvecklingen under övergångsperioden, vilken har kantats av våld, oroligheter och övergrepp mot de mänskliga rättigheterna, har kommit därhän att val till landets centrala politiska institutioner – presidentämbetet, nationalförsamlingen och provinsförsamlingarna – nu väntas genomföras under juli och oktober 2006.

Säkerhetsläget i landet är dock alltför mycket instabilt. De förestående valen kommer oundvikligen att medföra genomgripande förändringar av den politiska kartan. Flera aktörer kommer som en följd härav att förlora såväl makt som inflytande. I takt med att valen närmar sig har motsättningarna mellan valets huvudaktörer successivt skärpts. Fortsatt internationell närvaro är därför, anser utskottet, påkallad.

Utskottet konstaterar att den EU-ledda krishanteringsstyrkan (EUFOR RD Congo)¹, vilken omfattar ca 1 500 personer, har som huvudsaklig uppgift att stödja MONUC i dess arbete för att främja säkerheten i samband med valen och därmed verka avhållande från allvarliga störningar och våldshandlingar. EU-styrkan kommer att stå beredd att bistå MONUC i stabiliseringsinsatser, vid behov åta sig evakueringsuppgifter samt bidra till att säkerheten vid Kinshasas flygplats bibehålls. Därutöver kommer styrkan att, vid behov, stödja MONUC med underrättelser.

Utskottet konstaterar vidare att den EU-ledda styrkan inte skall ersätta eller duplicera MONUC och dess uppgifter, utan agera i akuta situationer som FN-insatsen inte har tillräckliga resurser att bemöta.

En del av EU-styrkan kommer att grupperas i Kinshasa en kort tid före första valomgången och resterande del kommer att stå i beredskap i ett annat afrikanskt land utanför Demokratiska republiken Kongo, möjligen Gabon. En strategisk reserv kommer att vara stationerad i Europa.

Enligt 10 kap. 9 § regeringsformen får svensk väpnad styrka sändas till annat land om riksdagen medger det, om det är medgivet i lag som anger förutsättningarna för åtgärden eller om skyldighet att vidta åtgärden följer av internationell överenskommelse eller förpliktelse som har godkänts av riksdagen.

¹ EUFOR RD C, EUFOR Democratic Republic of the Congo

Regeringen konstaterar i propositionen att FN:s säkerhetsråd den 25 april 2006 antog resolution 1671 som bemyndigar en EU-ledd förstärkningsstyrka till stöd för MONUC, för en period som omfattar valen och som avslutas senast fyra månader efter den första valomgången. Insatsen är efter den 30 september 2006 beroende av att nuvarande mandat för MONUC förlängs.

Regeringen konstaterar vidare att mandatet för insatsen har getts i enlighet med kapitel VII i FN-stadgan och innebär en rätt att vidta åtgärder av fredsframtvingande natur, inklusive rätt till våldsanvändning, om det skulle behövas för att genomföra mandatet.

Utskottet konstaterar att det svenska truppbidraget, som utgör en väpnad styrka enligt regeringsformen, planeras omfatta ca 70 personer. Utskottet delar regeringens uppfattning att det, i ett läge där säkerhetsläget avsevärt försämras, skulle kunna uppstå ett omedelbart behov av att förstärka det svenska förbandet. En sådan förstärkning av förbandet skulle kunna innebära att det svenska bidraget kan komma att omfatta upp till 200 personer.

Regeringen beräknar att kostnaderna för ett svenskt styrkebidrag om ca 70 personer under år 2006 uppgår till högst 60 miljoner kronor. Denna beräkning baseras på en insatstid om fyra månader. Utgifterna skall belasta det sjätte utgiftsområdet, anslaget 6:1 Förbandsverksamhet, beredskap och fredsfrämjande insatser m.m.

Sveriges bidrag till insatsens gemensamma kostnader, vilka administreras av finansieringsmekanismen Athena, kommer att uppgå till ca 5 miljoner kronor, vilket belastar det sjätte utgiftsområdet, anslaget 6:1 Förbandsverksamhet, beredskap och fredsfrämjande insatser m.m.

Regeringen bedömer att en eventuell förstärkningsinsats skall rymmas inom den del av anslagsposten 6.1.2 Fredsfrämjande truppinsatser som får användas först efter beslut av regeringen.

Utskottet har erfarit att det svenska förbandet kommer att ingå i en beredskapsstyrka med uppgift att förstärka i de områden där behov uppstår. Vid eventuella insatser är sannolikheten stor att styrkan tvingas nyttja vapenmakt inom ramen för de regler för våldsanvändning som etableras och grundat på att insatsen sker under kapitel VII i FN-stadgan i enlighet med FN:s säkerhetsråds resolution 1671 (2006). Det finns även risk för att styrkan nödgas använda sådan vapenmakt mot beväpnade barn som har tvångsrekryterats av irreguljära förband.

Utskottet vill härvid, liksom regeringen, särskilt understryka att EU-styrkan i sådana situationer måste beakta att barn är en särskilt utsatt grupp i väpnade konflikter.

Att riksdagen ger regeringen bemyndigande att sända en svensk trupp på uppdrag i annat land är ett beslut som innebär ett betydande ansvar. Som tragiska erfarenheter har visat kan förluster i människoliv i samband med fredsfrämjande uppdrag och krishanteringsinsatser inte uteslutas.

Utskottet konstaterar att det under valperioden finns särskilda risker för upplopp och demonstrationer. Folkligt missnöje kan komma att vändas mot den internationella närvaron i landet och då även inkludera det svenska förbandet. Hotet från minor, odetonerade sprängmedel samt kriminalitet bedöms som stort.

Den medicinska hotbilden är mycket hög men bedöms som hanterbar förutsatt att vaccinationer och övriga profylax hanteras enligt fastställda rutiner. Utskottet vill i sammanhanget understryka betydelsen av att styrkan har tillgång till kvalificerade sjukvårdsresurser och konstaterar att Försvarsmakten, vid en föredragning inför utskottet, har lämnat en utförlig redogörelse för insatsens sjukvårdsorganisation. Försvarsmaktens bedömning är att denna organisation är tillfredsställande. Utskottet förutsätter att så är fallet.

Vad gäller det motionsvis framförda kravet på att reglerna för EU-styrkans våldsanvändning, de s.k. *Rules of Engagement*, skall utformas på ett sätt som motverkar riskerna för kränkningar av de mänskliga rättigheterna, konstaterar utskottet att dessa regler nyligen har antagits av EU:s ministerråd. Utskottet har erfarit att de synpunkter som framförs av motionären har beaktats i insatsreglerna, och anser att det ankommer på regeringen att säkerställa att den svenska militära personalen har tillgång till utförlig information om reglernas innehåll.

Utskottet konstaterar vidare att det svenska förbandet har erhållit utbildning i genderfrågor i enlighet med FN:s resolution 1325 (2000) angående kvinnors roll och betydelse i arbetet för fred och säkerhet i f.d. konfliktområden och att EUFOR RD Congo blir den första nya militära EU-insatsen efter antagandet av EU:s handlingsplan för genomförande av FN:s säkerhetsråds resolution 1325 inom den europeiska säkerhets- och försvarspolitik. Utskottet noterar med tillfredsställelse att Sverige bidrar med en särskild genderrådgivare till EU-missionen vars uppgift är att följa upp tillämpningen av resolution 1325.

Utskottet förutsätter att regeringen följer upp och redovisar insatsens genomförande och att bl.a. aspekter kring genderperspektivets genomslag i insatsen härvid blir belysta.

Sveriges utvecklingssamarbete med Demokratiska republiken Kongo har sedan det inleddes 2004 kraftigt ökat och planeras under 2006 uppgå till ca 100 miljoner kronor. Fokus ligger framförallt på stöd till övergångsprocessen, inklusive stöd till valen, och främjande av demokrati och mänskliga rättigheter. Sverige ger också humanitärt bistånd om ca 110 miljoner kronor om året, vilket främst går till de östra delarna av Demokratiska republiken Kongo.

Utskottet delar regeringens åsikt att ett stabilt Demokratiska republiken Kongo är ett utrikes- och säkerhetspolitiskt intresse för Sverige och EU, liksom för övriga världen. En EU-ledd insats till stöd för MONUC under valen bidrar, tillsammans med EU:s övriga instrument, till att ge EU och medlemsstaterna möjligheter att påverka huvudaktörerna till stöd för en

fredlig valprocess i Demokratiska republiken Kongo. Insatsen sänder en tydlig politisk signal till det kongolesiska folket, grannländerna och FN, liksom till Afrika som helhet, om EU:s engagemang för fred och säkerhet i Afrika.

Utskottet anser vidare, liksom regeringen, att EU:s beslut att tillmötesgå FN:s förfrågan om stöd till en pågående FN-insats också är en viktig del i stärkandet av samarbetet mellan EU och FN och ett konkret exempel på hur en regional organisation, såsom EU, kan bistå FN i komplexa krishanteringssituationer. Ett svenskt deltagande i insatsen manifesterar Sveriges stöd till FN och FN:s arbete för fred och säkerhet.

Utskottet föreslår mot bakgrund av det anförda att motionen inte behöver bifallas och att riksdagen bifaller proposition 2005/06:203 och därmed medger att regeringen ställer en väpnad styrka om högst 200 personer till förfogande under valperioden i Demokratiska republiken Kongo som ett svenskt bidrag till den EU-ledda militära multinationella förstärkningsstyrkan, och att den svenska styrkan, eller delar därav, grupperas i annat afrikanskt land än Demokratiska republiken Kongo.

Reservation

Utskottets förslag till riksdagsbeslut och ställningstaganden har föranlett följande reservation. I rubriken anges vilken punkt i utskottets förslag till riksdagsbeslut som behandlas i avsnittet.

Sjukvårdsresurser och insatsregler, punkt 2 (fp)

av Allan Widman (fp) och Heli Berg (fp).

Förslag till riksdagsbeslut

Vi anser att förslaget till riksdagsbeslut under punkt 2 borde ha följande lydelse:

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i reservationen om sjukvårdsresurser och insatsregler. Därmed bifaller riksdagen motion 2005/06:U11 yrkande 1 och avslår motion 2005/06:U11 yrkande 2.

Ställningstagande

Enligt vad som har framkommit vid föredragning inför utskottet kommer Försvarmaktens generalläkares rekommendation i fråga om sjukvårdsberedskap inte att följas. Tillgängligheten till god och kvalitativ sjukvård, oavsett om denna är svensk eller inte, kan ha avgörande betydelse för förbandets användbarhet.

Eftersom alla delar av insatsen ännu inte har fastställts bör regeringen mot bakgrund av detta följa upp tillgången till sjukvårdsresurser för det svenska förbandet.

BILAGA

Förteckning över behandlade förslag

Propositionen

Proposition 2005/06:203 Svenskt deltagande i en EU-ledd militär förstärkningsstyrka till stöd för FN-insatsen i Demokratiska republiken Kongo :

Regeringen föreslår att riksdagen under förutsättning att insatsen vilar på en folkrättslig grund i form av en resolution antagen av FN:s säkerhetsråd medger att regeringen ställer en väpnad styrka om högst 200 personer till förfogande under valperioden i Demokratiska republiken Kongo, dock längst sex månader efter första valomgången, för att delta i en EU-ledd militär multinationell förstärkningsstyrka och att den svenska styrkan, eller delar därav, grupperas i annat afrikanskt land än Demokratiska republiken Kongo.

Följdmotion

2005/06:U11 av Allan Widman m.fl. (fp):

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att regeringen noga skall följa uppbyggnaden av och tillgängligheten till kvalificerade sjukvårdsresurser för det svenska förbandet i Demokratiska republiken Kongo.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att s.k. Rules of Engagement utformas på ett sätt som motverkar riskerna för att mänskliga rättigheter kan komma att kränkas samt att regeringen bör förvissa sig om att våra soldater får information som gör att de känner sig trygga och säkra i sina bedömningar.